

דפייגור

יום ו', י"א באדר ב' תשפ"ד, 21.3.2024, גיליון מס' 5057

חל פורים חל גדול אודים

משולחן הנהלת הקהילה, רמי פלג

בהנהלת הקהילה עסקנו בסוגיות הבאות:

1. האם יש צורך בקבוצת פייסבוק של הקיבוץ?

החלטנו שאין צורך. כל אחד יכול להיות באיזו קבוצת פייסבוק שהוא בוחר. הגענו למסקנה, שאמצעי התקשורת הקיימים כיום בידי הקהילה - מספקים.

2. השתתפות במימון קאנביס רפואי

נוכחנו שהחלטה על מימון קאנביס רפואי לחולים סופניים, התגלגלה להשתתפות במימון לעוד חברים, בעלות שנתית שהגיעה ל-150 אש"ח. החלטנו לחזור להחלטה המקורית: לממן רק לחולים סופניים או למחלות קשות.

3. נזילות ואיטומים

כנראה, יש מספר סיבות לכך, שהשנה כמות הנזילות בבתים גדולה מאוד: של בתים עם נזילות בבתים (חורף חריג עתיר במשקעים, גיל הבתים, תחזוקה ועוד). בשלב זה התקציב הינו 600 אש"ח וקבענו תעדוף לפי קריטריונים. בנוסף, ננסה לאתר מקורות נוספים מהתקציב הנוכחי כדי לטפל בבתים נוספים.

4. תפקיד רשם נכסים ותפקיד אחראי דירות

הגדרנו תפקיד של רשם נכסים, שיוודא שכלל הנכסים של יגור רשומים במערכת. וכן תפקיד של אחראי הדירות הזמניות ודירות המעבר (עד שישוייכו) שיטפל בכלל ההיבטים.

משולחן מנהל הקהילה, רמי פלג

(לא יודע באיזו מתי התמונה צולמה - צבא? או משהו אחר), ותהיתי לעצמי ביום הלאומי לציון "יום האישה" בקשר בין כתת כוננות גברית למדי ב-2024 ולתמונה של כוח צבאי יגורי, נשי מלפני עשורים רבים, חומר למחשבה.

מימין: קיקה מרקמן (רם), אדית קריזל, חנקה גליק (ישורון), רחל צם (יגורי), הנה מר (רותם)

1. מה בין היומן לדף המידע?

מטרתו של דף המידע והקשר, מבחינתי, הוא לספק מידע רלבנטי ועדכני בכל שבוע, ע"י ממלאי התפקידים השונים (ככל שקיים מידע) וכן פרסום פרוטוקול הנהלת הקהילה, וזאת כדי לשמר רצף וקשר של מידע ושקיפות בין ממלאי התפקידים לציבור.

המטרות של היומן, כפי שאני מבין אותן, ולאור שיחה שקיימתי עם גדי ויעל ס"ט (צוות היומן), הינן להביא את רוח הקיבוץ ("ימדורת השבט"), גאוות היחידה, מידע, חלון ומראה כלפי חוץ, במה לפרגון, במה לביטוי של חברים, שבעצם מהווים גם כלי לבניית הקהילה וגם ארכיב.

2. תמונה מהארכיון

לפני כשבועיים לערך התקיים תרגיל של כיתת הכוננות, שהתאפיין ב-100% מגדר זכרי.

בביקור שערכתי בארכיון, צדה את עיניי תמונה בה רואים את נשות יגור עם נשקים

תגובת המערכת: מערכת היומן נמצאת בדיונים עם רמי, מנהל הקהילה, על מנת למצוא את הפורמט המתאים לציון ישיבות והחלטות הנהלת הקהילה בתוך היומן, ולהמשיך ולשמר את היומן כמוסד תקשורת של הקהילה היגורית וקשריה ושימור ארכיוני.

בית יגור משתתף באבלם של עמליה שפירא והמשפחה על מות האח ראובן כהן ז"ל

בית יגור משתתף באבלם של צופר קריב והמשפחה על מות האחות צביה ז"ל

בית יגור משתתף באבלם של סהר אוחיון והמשפחה על מות האב ניסים ז"ל

יגור נפרדת מהסוסים

רוחלה סגל

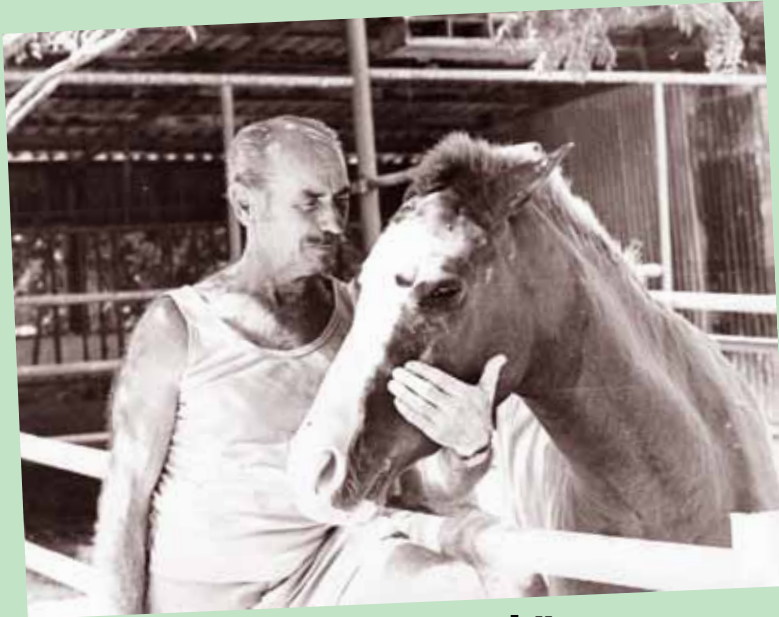
הצליח לטעת בכולנו את האהבה לסוסים, לרכיבה ולכל מה שביניהם. דב ודנה היוו חוליות בשרשרת שהחלה עוד מימי הראשונים של יגור.

כמו בשיר שכתבה נורית זרחי - "התרנגולת שהולכת אחורה", גם כתבה זו חוזרת לימים, שאנשי קבוצת אחווה תקעו את היתד לרגלי הכרמל וחלמו על קיבוץ גדול וגדל. צי העבודה שלהם לא היה הפרוד והגיון-דיר אלא הפרדות, הפרדים, החמורים והסוסים. ואף כי הם מעולם לא קפצו בראש ולא התנדבו לשום מפעל ציוני, הם תמיד היו שם ונשאו בעול העבודה בשדה, בבניין, בסלילת הכבישים וכד'.

ברשימה שכתב יוחאי שלם הוא מונה את שמותיהם של "דיירי" האורווה, ששכנה במקום שהיה עד לאחרונה מחסן תאי הכביסה. מי שקורא את רשימתו לא יכול שלא להבחין שבשמות הסוסים, ובעיקר הפרדות והפרדים, יש קריצות שובבות והומור, נגיעות בהיסטוריה, פוליטיקה, וגם קצת רשעות... קחו למשל את שני החמורים הקפריסאים - "בוויין", שנקרא על שם שר העבודה בממשלת צ'רציל ושר החוץ בממשלה שלאחריו, ו"מיוחס", חמורו של רוזנמאיר, שנקרא על שם משפחת רבנים מפורסמת בירושלים. לצידם עמדו

"את לא שואלת אותי איך מרגישים כשהחווה נסגרת!" שואלת דנה אגמון, אמזלג בסוף שיחתנו. "העננה הזאת מרחפת עלינו לפחות שנתיים שלוש. בפעם הראשונה ששמעתי על כך ממש בכיתי. מאז חלפו ימים רבים וקיוויתי שזה ידחה כמה שיותר. אבל, לאחרונה זה נהיה ממש קונקרטי וזה קשה. בארץ יש מלחמה ויש המון סיבות לבכות, והעצב על סגירת החווה מתגמד לעומת מה שקורה ביישובי העוטף ובעזה, אבל עדיין עצוב לי!". היא משתנקת ולא יכולה לעצור את הדמעה הסוררת שיורדת על לחייה. דנה רוכבת מגיל 12. את האהבה לסוסים היא רכשה דרך אימונים ברכיבה ודרך טיפול ועבודה עם הסוסים מילדות ועד היום. היא ידעה עליות ומורדות ולא יתרה. אבל על זה יותר מאוחר.

ואכן זה באמת רגע קשה. דורות של בנים ובנות גדלו כאן עם ענפי החי ביגור, שכללו את הסוסים בעבודה, בשמירה וברכיבה. דנה נולדה לעולם שבו היו סוסים בפינת החי. היא לא הכירה את דב קרדוש ז"ל האיש שהכניס את הסוסים לפינת החי. כאיש שנולד וגדל בחוות חקלאיות בהונגריה, הסוסים מבחינתו היו הגשר הנסתר בין שורשיו בהונגריה לדור הצעיר של צברים צעירים, שגדל ביגור. הוא לא היה איש של דברים, אבל דרך עבודתו עם נערים ונערות ביגור

דב קרוש ז"ל

השנים חלפו הטרקטור דחק את מקומן של הבהמות. חלקן המשיכו לגרור עגלות בעבודות בחצר, והאחרות נמכרו או מתו. אחרון העגלונים היה אברהם פרייטיק (אביו של יצחק פורת ודינה בירד). האורווה פורקה לאור התפיסה, שיש להקפיד על עבודה עברית ללא שכירים. אבל האהבה לסוסים לא נעלמה. תחת ניהולו של דב קרוש ז"ל, הגיעו הסוסים למשק החי. אלה היו בעיקר סוסים לרכיבה. דב לא הכיר את הטרקטור. הוא אמר "לטרקטור אין נשמה. לסוס יש!" הסוסים תמיד היו חלק מחייו. הם הצילו אותו לא אחת, כאשר היה קצין בצבא הונגריה שדרגותיו נשללו ממנו עקב היותו יהודי. בין הסיפורים שסיפר לבני משפחתו אני מביאה אחד: "שאלתי איכר אוקראיני איך רותמים את הסוס לעגלה כי אצלם רתמו בשיטה שונה מזו שבהונגריה. אחד השומרים תפס אותי מדבר עם האיכר, שסוסיו הופקעו לטובת המלחמה, והתנפל עלי - ימה אתה עושה כאן? למזלי הטוב הוא האמין לי שאני בסך הכול רוצה לדעת איך רותמים את הסוס לעגלה. כמובן שמבין היהודים שהיו שם איש לא ידע איך רותמים סוסים בכלל ואת האוקראינים בפרט. מכיוון שילמדתי את המקצוע, התמנתי לאחראי על הסוסים והעגלות. התחלתי ללמד את האנשים לרתום את הסוסים לעגלות. זה לא היה פשוט, רובם לא נגעו בסוס מימיהם. אינני יכול להסביר מדוע פתאום התעניינתי בשאלה איך לרתום את הסוסים האוקראינים. השאלה שלי לאיכר הייתה אינסטינקטיבית. ידעתי שאם משהו לא ילך, אנחנו נהיה אשמים ונחטוף מכות, ורציתי למנוע זאת. העינויים שסבלתי מהם, היו מנת חלקם של כל אנשי הפלוגה שלי, שחלקם קיבלו מכות רצח על שטויות. היה עלינו לטפל בסוסים ולרתום אותם לעגלות. בסוסים לא היה צורך לטפל. הם עמדו במקום שהעמדת אותם, ואכלו את מה שהוגש להם. אולי בגלל האופי הזה יכלו לשרוד בקור, בשלג ובתנאי האקלים הקשים". מה שהצניע דב מילדיו, אבל חבריו סיפרו, שבכל לילה היה עובר בין הסוסים, בודק את הרתמה של כל סוס ומסדר אותה, כי ידע שעונש של יהודי שרתם לא נכון את הסוס עלול להיות עונש מוות. ההונגרים, לפי עדותו, היו במקרים רבים גרועים מהגרמנים. לסוסים הוגש אוכל טוב, והיהודים, שעל פי רוב רעבו לאוכל, השלימו את מזונם מהמזון שהוגש לסוסים. בלילות הקרים הם נכנסו לישון ליד הסוסים, כי הבל נשימתם חימם את האורווה. "למה לא ברחתם?" שאל אותו גבי באחת השיחות שלהם, והוא ענה שלא היה לאן לברוח. "מי שברח, סיכוי לחיות היו פחותים משלנו - או שקפא למוות או שנתפס על ידי רוצחים או לוכדי עריקים".

הפרדים "כיבוש" ו"וויכוח" - שדרך שמש הונצחו כיבוש העבודה והוויכוח בין אנשי הפלוגה והמשק לקראת איחודם. לאחר שהוסכם על האיחוד, נוספה הפְּרָדה "איחודה" שעבדה בגן הירק. "פאי" ו"פאם" נקראו על שם המפלגות מפא"י ומפ"ם. "אטום" - לזכר פצצת האטום שהוטלה על יפן ב-1945. "פטריה" ו"סטרומה" - על שם שתי אוניות מעפילים, שטבעו עם המעפילים שהיו על סיפונם. "שאול" ו"ישקה" (ישקה הגנת), "פלמה" ו"מחץ", "גלוריה" ו"ויקטוריה" (שתי פרדות יפהפיות, שיגור קיבלה מממשלת המנדט כפיצוי על הפקעת משאית), "שמאלית" ו"דג מלוח". עבודת השמירה הייתה מוטלת על הסוסות "עליסקה" ו"מצילה", "חניתה" ובתה "כוכבה" או "כוכבת". והיה "אמיר" סוס מגזע ערבי יקר ערך: הוא ואחותו "אמירה" ניתנו למשה שרת כמתנה מהמלך עבדאללה, ומשה מסרם ליגור ולרמת יוחנן. למרות שיצחק ויסמן סבר ש"אנחנו זקוקים לפרדות ולא לסוסי רכיבה מגזע ערבי טהור, כי אין לנו אנשים בסידור עבודה שיטפלו בו", הוא "נכנס" לחברות של כבוד בקיבוץ יגור. לדברי יוחאי הוא היה יפיפה והתבטל רוב הזמן. לדברי אסף יגורי ז"ל, בימי שבת היו רוכבים עליו יחידים וזוגות. לדברי אסף, "הוא היה נסיך", אבל זה לא עשה אותו מאושר. בימי שבת הרכיבו על גב הפרדים ילדים, צעירים וחיללים שבאו לסופ"ש מהצבא רכבו על הסוסים.

הסוסים והפרדים היו חלק מהפולקלור היגורי. לדוגמה: "מיוחס", שהוביל את כדי החלב מהרפת למטבח, זכור בעיקר בגלל סגנונו הפיזי של רוזנמאיר שצעק לו "דיו נבלה!" "פטריה" הייתה הסוסה של גיורגי. בבוקר הוא עבר בין בתי הילדים והודיע למטפלות בניגון הונגרי "כביסה מלוכלכת!" לקראת הצהריים הביא את הכביסה הנקייה ובערב ניגן לשכנים בחצוצרה. "כוכבה" הייתה הסוסה של שפירקיה. איתה הוא שמר בלילות ואותה טיפח בהרבה אהבה. היא עמדה בחצר נפרדת משאר הסוסים. מספרים, שאחד הנערים זרק עליה אבנים. לרוע מזלו של הפרחח עבר שם שפירקיה, תפס אותו והחטיף לו סטירה הגונה. בערב בא אביו של הילד ואמר לשפירקיה שלתת סטירה זה לא חינוכי. שפירקיה ענה: "אם הוא יחדל לזרוק אבנים על הסוסה, הסטירה הייתה חינוכית".

דנה אגמון

אני פוסחת על דור שלם, שהחל דרכו עם דב קרדוש ז"ל, ועוברת בקפיצה לדור, שלא הכיר את דב ולא את סיון וגיוורא סט, שהקימו את מרכז הרכיבה וניהלו אותו במשך כחמש שנים.

לאחר עזיבתם עבר הניהול לידי של יפתח אמדורסקי.

דנה היא אחת מהילדות שגדלו בחוות הסוסים. "בהיותי בכיתה ו' הצטרפתי לחוג לרכיבה. מיד הרגשתי שיש לי חיבור טוב לרכיבה ולסוסים. המדריכה הראשונה שלה הייתה נעה הרמוני. לאחר הצבא למדתי במכללה אצל הווטרינר דן כרמלי בפרדס חנה. שם למדתי רכיבה ספורטיבית ורכיבה טיפולית. כיום, אני חלק מצוות החווה ועוסקת ברכיבה ספורטיבית ומשלבת בה רכיבה טיפולית.

למה לשלב ביניהם?

רכיבה טיפולית זו שיטה של טיפול בעזרת בעלי חיים - הסוסים. אני משלבת ביניהם, כי אני רואה בשילוב הזה תוצאות טובות. אני עובדת עם קבוצה, כי היתרונות של עבודה במסגרת כזו מאפשרת לתלמידיי ללמוד ממני וגם מחבריהם בקבוצה. זה מאתגר אותם להצליח ולהתקדם, מאפשר לי לראות כל אחד מהם בנפרד ולתת לו מה שמתאים לגילו וליכולתו.

חזרת אחרי עשר שנים של היעדרות. למה?

אחרי שפיטרו אותי מבאלגן יפתח ביקש שאחזור להדריך ברכיבה טיפולית. חזרתי לאהבה הישנה שלי, שכל הזמן בערה בתוכי על אש קטנה. שנים ידעתי, שיש לי חיבור טוב לילדים. אבל כאמא לחיבור הזה נוספו רבדים. היום אני מודעת לכובד האחריות המוטלת עלי לשמור על תלמידיי ולהחזירם בריאים להוריהם. ויש את ההנאה מהעבודה. לכך תורמים ההיכרות והאהבה הטבעית שלי לילדים. הם כמו ילדים שלי. אני שמחה בהצלחותיהם ועצובה בכישלונותיהם, עוזרת להם להתגבר על רגעי המשבר ומעודדת אותם להמשיך. במובנים רבים זה כמעט כמו לחוות מחדש את רגעי המשבר, הנפילות והתאוששויות שלי.

תסבירי!

באחד הימים יצאנו לטיול עם הסוסים. פתאום הסוסים, כולל הסוס שלי, פרצו קדימה, ואני הקטנה איבדתי את השליטה ונפלתי. די במעורפל אני זוכרת שהושיבו אותי על הסוס. הסוס חזר לאורווה ואני שכבתי שבוע שלם חבולה וכואבת.

זו הייתה בשבילי טראומה, היה לי משבר אמון בסוס. למדתי שהשליטה היא לא אוטומטית. לסוס יש כוח רב משלי. עבר זמן עד שבניתי מחדש את האמון בסוס.

מי שעובד עם בעלי חיים מגלה, שלכל סוס יש אישיות משלו. חשוב להבין ולהכיר את הסוס, כי בעבודה ובתחרות הסוס הוא שותף. האמון ביני ובינו נבנה דרך עבודה משותפת. אחריות עליו פירושה: משמעת, טיפול טוב, ושמירה על בריאותו. הסוס מרגיש אותי, מזהה פחדים, כעס או חוסר ביטחון, והוא בלתי צפוי.

דיברנו על רכיבה טיפולית, אבל האהבה הגדולה שלך היא בעצם רכיבה ספורטיבית.

נכון! מההתחלה ידעתי שאני טובה ברכיבה. מאוד אהבתי להתחרות, אבל הפרעת הקשב והריכוז שלי הייתה בעוכריי. התבלבלתי במסלול, טעיתי בסדר התרגילים, וזה היה מאוד מתסכל, עד שבכיתה י' החלטתי לקחת ריטלין. וזה היה מעולה. זו הייתה נקודת מפנה. התחלתי לנצח בתחרויות. עליתי על המסלול, ובכל תחרות הרגשתי שכאן באים לביטוי מאמצי בעבודה הקשה ובאימונים. השיא היה בזכייה שלי באליפות הצפון בקפיצה לגובה של מטר. קשה לתאר את ההרגשה האדירה של האושר והסיפוק שהציפו אותי באותו רגע. זה וואו! זו גאווה, זו אופוריה, מדהים!!!

קיבוץ משנה את פניו, אורחותיו ונופו בקצב מהיר. השינוי הוא חלק מהחיים, ואוי לו ליישוב שאינו משתנה. אבל לצד השמחה וההתחדשות ישנו גם צער הפרידה. לאחרונה סומן השטח של שכונת הבריכה. נחסמו דרכים מוכרות, המנגי, מגרש האימונים של הסוסים, פונה מרוכביו וחלום שכונת הבריכה החל להיבנות בצעדים מדודים. יגור נפרדה מהסוסים.

כּוֹרִים שְׁמֵחַ וְאֵף עֵל פִּי כוּן

פּוֹרִים שְׁמֵחַ

כל יום מיוחד בלוח השנה מכריח אותנו, כיחידים או כקולקטיב, להתמודד עם עצמנו בשאלות קיומיות של זהות ומהות. לכל חג ומועד קשת רגשות ומחשבות המיוחדת לו, המחודדת אספקט אחר של החיים: חיוניות, רעננות, כאב, יחסים ואושר. להן נוספים ההקשרים האקטואליים.

התשובות והתגובות שעולות בנו, מעצמן או לא, לשאלה מה בשבילך היום הזה, מגדירות אותנו כל שנה מחדש, לאור האספקטים המיוחדים לחג, כיחידים וכקהילה, בצורה מאוד אותנטית: מצב רוח, מעגלי שייכות וזהות, ואנרגיות בכלל - לעשות למען עצמנו ולמען אחרים.

על רקע הדיון הטעון, שהתקיים ב"חצר יגור" ובשבילים, בשאלה: האם ראוי לערוך בעת הזאת פוריון חברים במתכונת המסורתית של ריקודים ושתייה כדת? שאלתי, אקראית, חברים וחברות על פורים בשבילם. אוסף התשובות שלהלן, לצד היותו פרוזודור לחג, רצף זכרונות אישיים והקשרים כלליים, נוגע גם הוא בשאלה הספציפית למעלה, דהיינו, ביכולת ובטעם שלנו כקהילה וכפרטים, לחגוג פורים באותו האופן בו עשינו זאת כל השנים.

עופר בארי

אסוציאציה - משלוחי מנות בנעורים. כל ילד היה מקבל שם ומכין משלוח קטן. היה מתח לדעת האם הצלחת לכוון לטעם של מי שהכנת לו, וגם המתח לדעת מה אתה תקבל. זוכר שהייתי צריך לתת למישהי בכיתה ט' ופיספסתי בגדול.

אז והיום - בתור ילדים עשינו מסיבות גדולות ב"בית-בת-שבע", שהתחילו בתהלוכה שעברה בכל המשק. היתה השקעה בתחפושות וכמובן במשלוח מנות. היום פורים בשבילי זה יותר מסביב לבנים שלי. פורים שאני זוכר - הייתי המדריך של זי"ב והתחלנו את המסיבה בתהלוכה שהתחילה בבלוקונים, עלתה לשכונת ההר וחזרה דרך הכביש הראשי לבית-בת-שבע. היו עגלות, שעליהן בובות של המן ושאר החבורה, ובגלל הגובה היינו צרכים לעבור לפנייהם ולהרים את חוטי החשמל. היו כמה קטעים מאוד מפחידים בתהלוכה הזאת, אבל הכול עבר בשלום, וההקלה כשהגענו לבית-בת-שבע התערבבה עם השמחה של המסיבה. תחפושת שאני זוכר - כשהייתי קטן, כמעט תמיד התחפשתי לאנדיאני. זה היה "קול". קאובוי, לעומתו, נחשב כבגידה.

יוליה איריס

אסוציאציה - שמחה ופאן אינסופי, צבעוניות, לתת מקום להוציא את כל השגעונות שלי בימים המיוחדים בשנה ולרגע אחד להפוך להיות ילדה קטנה. פעם והיום - פעם זה הזכרון של אמא תופרת את התחפושת לאחותי, ההתרגשות הזאת לקראת הרגע הזה שכולם יראו את התחפושת. היום, אני במקום של האמא, אמנם לא תופרת, אבל יחד עם בנותיי, יוצרת, חושבת ומכינה את התחפושות.

פורים שאזכור - הפורים הראשון שלי ביגור: הפוריון היה חוויה מדהימה בפני עצמה. לראות סבא, אבא וילד רוקדים יחד במסיבה, זה מרגש ולא ברור מאליו. הקשר הבין-דורי, הבית והקהילה שמחזקת ומאחדת. תחפושת שהתחפשתי - "אווטר" מהסרט. זוכרת את ההשקעה, האיפור והחוויה האדירה.

שיר - שירי הרונודו, מחכה לזה כל כך. במסגרת עבודתי לפני שנים בגן חצב למדתי עם הילדים את הריקודים, ומאז אני מחכה לזה כל שנה, גם בפורים ילדים, וגם בפוריון.

חלום על תחפושת - להצליח להתחפש בתחפושת משפחתית ולגרום לסרגיי להתחפש. הוא לא גדל פה בישראל, ולא מצליח להתחבר לקטע של התחפושות. אולי ביום מהימים.

הדס גרודמן

אסוציאציה - כילדה, ההתרגשות המהולה בחוסר נוחות. התחפושת שקצת מציקה ולא נוחה בשילוב עם הקור או הגשם שאיכשהו תמיד נופלים על החג. האודם החזק על השפתיים, צובע את השיניים ובסוף יורד על איזו אוזן המן. אבל ההתרגשות תמיד ניצחה. פורים פעם, ועדיין, הוא הזדמנות להיות מי שאני רוצה להיות, בלי לחשוש, אם זה נראה מתאים או מה יגידו, כי הכול אפשרי. השנה קשה מאוד. יש שגרת חג ועבור הילדים זה עוד פורים, אז חוגגים, אבל בלב עצוב וקשה, והפער בין השמחה, המסיבות והתחלת האביב לעומת הסבל המחריד של החטופים ובני משפחותיהם - לא מתעכל בגוף.

פורים שאני זוכרת מאוד - שהתחפתי למלכת הלילה. התחפושת הייתה נהדרת שחורה וזרועה במלא כוכבים וירחי זהב, וכובע עם טול שחור נתנו לי תחושה אמיתית של קסם, כאילו אני יכולה להניף שרביט ולזרוע כוכבים בשמיים.

שיר - "שיר המסכות" (לוי קיפניס), "היש צוהלת ושמחה, כמוני מסכה!" השיר הזה תמיד גם ריגש וגם הפחיד אותי. בגלל הלחן שלו, וגם בגלל והמסכה, וגם בגלל התיש. וכילדה דמיינתי עז ענקית שרוקדת עם חצאית ומסיכה על העיניים.

תחפושת שהייתי רוצה להתחפש - אם הייתי מתחפשת זה בטח היה לרוקיסטית, צובעת את השיער במלא צבעים, לובשת שחור עם מלא שרשראות, ונשארת ככה עד הפורים הבא.

מרים בן הרוש

אסוציאציה - אומץ וגבורה של אשה, מלכת אסתר.

תחפושת שאהבתי - ז'ורז' סאנד (סופרת צרפתייה גדולה, מאה 19, ממבשרות הפנינים, נודעה באהבתה ללבוש בגדי גברים).

פורים שאני זוכרת - לפני שנה, מסיבה של המחלקה בבית החולים אחרי הקורונה. התחפתי לצירלי צ'ילין. הייתה מסיבה מלאה של אחדות ושמחה.

שיר - "תן קֶתֶף, נְרָאָה, נְחִיָּה, על אֶף קַל הַתְּלָאוֹת!"

חלום על תחפושת - קוסם של ניסים ונפלאות. עוד משהו, חשובות לי המסורות, משלוח מנות ועזרה לזולת. כל שנה תורמת. השנה אתרום לארגון נכי צה"ל.

מימי גרטמן

אסוציאציה לחג - שמחה. פעם והיום - היום זאת נוסטלגיה. פעם סירבתי להיות שומרת לילה בפורים, כדי לא להפסיד את הפורימון. זכרון - "החומה הסינית" של החברים המבוגרים שהסתכלו על כל המחופשים והרוקדים. תחפושות שאני זוכרת - בזוג עם יואב, ליצן ולייצנית, גיונתן ואן פולארד, אינדיאני ואינדיאנית.

דנה אגמון-אמזלג

אסוציאציה - התרגשות, פורים שאני זוכרת - כמעט את כולם. בעיקר את הפורים הראשון כאמא. תחפושת מיוחדת - התחפתי עם אחותי הקטנה לזוג דתיים.

שיר - COTTON EYE JOE

תחפושת שהייתי רוצה להתחפש - חד קרן.

נבו גולדשטיין

אסוציאציה - תחפושות ושמיים. אז והיום - תמיד סיבה טובה למסיבה, גם כילד, גם כנער וגם היום. פורים שאזכור - פורימון "הקזינו" שהדפיסו שטרות כסף מקומיים.

תחפושת מיוחדת - הפילנטסטונס עם כרמית.

שיר - ריקוד הציפורים מהרונדו של פורים.

זכרון נוסף בבלוקונים - בסוף הפורימון איסוף עם טרקטור ועגלה של כמה חבריה שכבר לא יכלו ללכת מחדה"א לבלוקונים.

מירב גרשמן

אסוציאציה - אחלה מסיבה מלאה בשמחה ורוח שטות פורים היום - בתקווה שנחגוג ונשמח עם כל הקושי והכבדות של התקופה. פורים של פעם היה מלא תמימות, שמחה והנאה.

פורים שאני זוכרת במיוחד - בגיל 12 שהחלטתי להגיע כקאווביית על סוס...סוס אמיתי לבית ספר. השארתי חותם! ומנהל בית הספר פחות התחבר לרעיון

תחפושת שהתחפתי - דרדסית

שיר - ליצן קטן נחמד,

ברכה, שנצליח לחגוג ושיהיה לנו טוב

נעה בן דור

אסוציאציה - תחפושות
פעם היתה ההתרגשות של הכנת התחפושת בימים שלפני החג, כשאמא שלי תופרת לי את התחפושת: בחירת הבדים, האביזרים, המדידות, להיות מישהי אחרת - כיפה אדומה, מלכת אסתר, מלכת הלילה. היום כאמא, מתרגשת מחדש עם ילדי לפני החג. הבנות כבר מכינות בעצמן את התחפושות שלהן ואופות אזני המן למשלוחי מנות.
כל תחפושת שכללה שמלת שכבות מסתובבת ונוצצת עם כתר על הראש, שימחה אותי מאוד.
מחשבה - לאחרונה זכיתי לעבוד באל-על כדיילת קרקע בנתב"ג. מדים של דיילת הם סוג של תחפושת שמפעילה את הדימיון אצל אנשים ולוקחת אותם למקומות רחוקים, למחשבות על חופשה וזמנים טובים. המבטים והשאלות, שהמדים מעוררים, הם אין סופיים ולפעמים משעשעים.

שירין בן יעקב

אסוציאציה - מלחמה מול האויב. לצערי, בחברה שלנו החג איבד את ההקשר ההיסטורי ונשארו ממנו רק הוצאת קיטור ומסיבות.
פורים שלא אשכח - שהקפיצו את כל היחידה אחרי הפיגוע של ברוך גולדשטיין במערת המכפלה.
תחפושת שהתחפשתי - יום שלם בקסבה של שכם מחופש לאשה זקנה, צולעת עם מקל.
התחפושת שאתחפש, כשאוכל - גיבן זקן בחדר האוכל, שארבל לא תזעה.

ריטה בורדנקוב

אסוציאציה - שמחה, ריקודים, מוזיקה, פעם והיום - פעם זה היה לחשוב על תחפושת, להשתחרר, לרקוד, השנה - לנשום אוויר, להרגיש שהחיים ממשיכים ויש תקווה.
פורים שאזכור - כשהייתי בהריון עם שי ואנחנו (גדי, ואני) השתתפנו בתחרות ריקודים. זכינו במקום שלישי.
תחפושות שאני זוכרת - כל שנה התחפשתי לפי נושא: חיות, שחור לבן, אימה.
שיר - "חג פורים חג גדול לילדים".
התחפושת שאני חולמת עליה - שמלה ויקטוריאנית.

עלית בוצר

אסוציאציה לחג - רונדו על מגרש הכדורסל בניצוחו של יעקב המורה. זכרון מפעם - כל שנה אמא שלי חיפשה אותי לאחות, זה מה שהיה הכי מהיר ופשוט. בשבילי זה הספיק, העיקר היה הליפטטיק!
זכרון מאוחר יותר - כשעבדתי בגן חצב "קרענו את התחת" להכין ולדאוג לילדים לתחפושות. אני רק רציתי שיעבור כבר.

זינה בונדרצ'וק

אסוציאציה - יצירתיות ללא גבולות בתחפושות, שמחה אמיתית, שיכורים, רצפה רטובה מאלכוהול, תהלוכת הילדים.
פעם זה היה אירוע שחיכיתי לו, חשבתי מראש על רעיונות לתחפושות, אפשרות לחוג, להשתחרר ולשכוח שמסתכלים עליך, ואולי מעבירים ביקורת. היום, במיוחד בימים אלה, זה עוד חג שלא נוגע בי.
הכי אהבתי במסיבות פורים, את ההופעה של עובדי טובופלסט.
התחפשתי פעם לכושית, ואף אחד לא זיהה אותי. וגם לשודדת ים, ולאחות פרוקטולוגיה עם החוקן ביד. בכלל, אני אוהבת תחפושות זוגיות וקבוצתיות.
שיר - "אני פורים שמח ומבדח".
תחפושת שלא התגשמה - צירלי צ'פלין, קרלסון מהספר של אסטריד לינדגרן.

רן אזנקוט

אסוציאציה - מגש חם עם אזני המן של אמא, עם פרג, ואני מילדותי לא אוהב פרג! פעם - תחפושות, אקדחי קפצונים ו"כדורים" בשכונה, עדלאידע צבעונית, מלא אנשים מחופשים בעירי עכו, קריאת מגילה חגיגית בבית הכנסת עם רעשנים. היום - בעיקר סביב הילדים. הפנינג ותהלוכה בקיבוץ ושבוע התחפושות בבית הספר.

זוכר פורים אחד - בוקר, מחופש עם אחיי, וגשם שמתחיל הורס לנו את התחפושות. למי אין זכרון כזה? וגם את הפורים האחרון כשמיניסט, באווירה משוחררת במיוחד. תחפושת שאהבתי - "זורו" ו"ציקליסט". בשנות ה-80: אינדיאני, קאובוי, "פאנקיסט" ועוד.

מחשבה - אני שמח על איך שפורים מתנהל היום בקיבוץ. חסר לי הנופך היהודי הקטן בקריאת המגילה בבית הכנסת פה עם רעשנים ומגשי אזני המן וכיבוד בסוף, כמו ביום ה(כ)פורים.

מיטל זיידל

היום ופעם - כילדה שנאתי את פורים, אמא שלי נהגה לחפש את אחותי ואותי בתחפושות של דמויות מעמים אחרים, אלא שאני תמיד הייתי הדמות הזכרית, לרוב במקום איפור וליפסטיק צוייר לי שפם בעיפרון עיניים שחור, פחות שובה לב, ואחותי תמיד היתה הדמות הנשית, החיננית, שזכתה לאיפור לחיים וליפסטיק ורדרד. כשאותי חיפשו למקסיקני עם כובע סומבררו עצום ושכמיית צמר, אחותי היתה לרקדנית פלמנקו עם נעלי עקב ושמלה. כשהתחפשנו לסמלי התרבות האמריקאית, אחותי היתה אינדיאנית עם שתי צמות וכתר נוצות, ואני הייתי קאובוי חמוש בחגורת אקדח. כשאני הייתי הסיני עם הזקן הקטנטן, היא היתה היפנית עם הקימונו המרהיב. בכיתה ה' אימא קנתה ביד שנייה שמלת נסיכות לבנה עם קרינולינה. אחותי היתה הכלה ואני הייתי החתן. בכיתה ו' סוף סוף אני הולבשתי כנסיכה בשמלה הלבנה עם הקרינולינה הנפוחה. זו באמת הייתה הפעם הראשונה והאחרונה, כילדה, שהחג הסב לי קצת נחת.

בתקופה הזו כל מה שאני מתפללת אליו זה שיתהפך הפור, שיוחזרו החטופים ושכל ההנהגה תשתנה ונתחיל בשיקום המתבקש.

גדי רביב

משמעות החג בשבילי היא תחושת הסכנה הקיומית שחזרנו אליה, וגם סיפור הנשים הגיבורות במלחמה הזאת.

בתור ילד החזרות לרונדו היו סיוט, במבט לאחור אני מתגעגע אליהן מאוד. בתור מתבגר חיכיתי כל השנה למסיבה בבית בת שבע, שם שמעתי פעם ראשונה רוק כבד, שאני שומע עד היום. תמיד הולך איתי מופע ננות הבלוקונים, תכלס, רוני לוי (אני הייתי ב-ז-ח") ורקדות את EVIL WAYS של "סנטנה". מתישהו השתכרתי פעם ראשונה, ואיכשהו זה נודע להורים. אלוהים ישמור. באחת המסיבות האלה ביצע גלי רשף בפעם הראשונה אולי ביגור, קליפ ממש, "יש לי חיים" מ"שיער", שאי אפשר היה להפסיק לראות (אבל אולי זה היה יותר מאוחר). כשהשתחררתי עשיתי יחד עופר בארי את הפורימון. אני זוכר שהיו בינינו המון ויכוחים אם להקרין סרטים כחולים באחד הביתנים (לא הרעיון שלו). עבר בשלום. בלי סרטונים.

פורים שאני זוכר היה בשליחות בדטרויט 1997, היה פיגוע ב"אפרופו" בתל אביב ודילמה, האם לחגוג או לא, כשבארץ נרצחים אנשים. כשנולדו הילדים והתחילו לימודי הרבנות שלי, ירד העניין בפורימון בחדר האוכל, לטובת פורים ביומן, בבית הכנסת ובבית המדרש, וחשוב להזכיר בהקשר הזה, את המקאמה הנפלאה של יורם טהרלב על מגילת אסתר. תחפושת שאני גאה בה היתה של הטכנאים היפנים עם הסרבלים הצהובים בתאונה הגרעינית בפוקושימה בצונאמי של 2011. לפני שנה התחפשתי ל"דמוקרטיה" בגלל המהפיכה המשפטית. השנה אולי כטב"מ. נראה.

הוא בכלל סוג של עש. העש הזה ידוע בזכות דפוס העיניים הגדולות, שמצויר על כנפיו להישרדות. כשטורף מאיים עליו, פורש הפרפר בפתאומיות את כנפיו לכל גודלן. צורת העיניים הגדולות המופיעה עליהן גורמת לטורף להירתע ולחשוב שמדובר בבעל חיים גדול ש"לא כדאי להתעסק איתו".

דבורנית הדבורה, דוגמה מתחום הצומח. הדבורנית היא פרח ממשפחת הסחלביים. באמצעות פרחיה, שהם העתק מדויק של דבורה נקבה, מתחפשת הדבורנית לדבורה. היא אפילו מדיפה ריח האופייני לדבורים נקבות. זכרי הדבורה נמשכים אל הריח ומנסים להזדווג עם פרח הדבורנית, הדומה במדויק לנקבת הדבורה. עד שהם מגלים שלא מדובר בנקבה, הם מספיקים להתחכך ולהיצמד מספיק, כדי שהאבקה של הפרח תדבק אל גופם. כשהם עפים אל הפרחים הבאים, הם מעבירים אליהם את האבקה ומפריים אותם.

תחפושת הפחדה

חרדון הצווארון הוא לטאה שחיה באוסטרליה. כשתוקף מאיים על חרדון הצווארון, הוא זוקף את הצווארון שלו, שעשוי מעור, ונושף בחוזקה. זה גורם לו להיראות גדול יותר, מפחיד ומאיים. אבל זו רק הצגה מפחידה שנועדה להרתיע תוקפים, כי הלטאה הזו אינה מסוכנת כלל.

תופעת ההתחפשות (או התחזות) נפוצה, מסתבר, גם בטבע בקרב בעלי חיים. התופעה נקראת מימיקרי (Mimicry) או מימיקריה. התופעה מאפשרת לבעלי חיים להגן על עצמם מטורפים, או לחלופין להסוות את עצמם כדי לתקוף ולטרוף.

שתי תופעות המימיקריה העיקריות הן הידמות והתחזות. בהידמות מתמזג בעל החיים בסביבה החיצונית: באדמה, בצמחייה או בקרקע היבשה, בצבע ובצורה. בהתחזות - נחשים לא ארסיים מתחזים כארסיים, וזבובים חסרי עוקץ מתחזים לדבורים, כדי להרתיע מאיומים שונים. כל התופעות הללו נוצרו במקרה במהלך האבולוציה ושרדו.

תחפושות הסוואה

המקלון הוייטנאמי, חרק שחי בעיקר על ענפים ושיחים וממש כמו השם שניתן לו, הוא נראה כמו מקלון, זרד קטן, חלק מהצמח. באמצעות ההסוואה הזו, שקשה להבחין בה, מצליחים המקלונים להיעלם ולהתמזג בסביבה היטב.

פרפר העלה היבש, חי במזרח אסיה, באזור הטרופי מהודו ועד יפן. מתחזה לעלה יבש למטרות הסוואה. כשכנפיו סגורות הוא נראה כמו עלה יבש, בגוונים של חום, שחור וצהוב. כך הוא מגן על עצמו מאיומים וטורפים. רק כשכנפיו נפרשות מזהים את היופי והצבעוניות האופייניים לו.

שבתאי השקד, הנציג הישראלי! הפרפר הגדול ביותר בישראל. פעיל בעיקר בלילה.

מקלון וייטנאמי

פרפר העלה היבש

שבתאי השקד

שלדג גמדי

דבורנית הדבורה

חרדון הצווארון

ביו-מימיקרי - האדם מחקה את בעלי החיים

בשנים האחרונות למדו המדענים והמהנדסים, שניתן ללמוד מהטבע פתרונות לבעיות רבות איתן מתמודד האדם, במקום להמציא הכול בעצמנו. במילים אחרות, אנו מוקפים בפתרונות לבעיות שונות, שהאבולוציה כבר מצאה להן פתרונות. כך נולד ענף חדש בתוך המדע המחקרי הנקרא ביומימטיקה, שחוקר את עולם הטבע, על מנת שהאדם יחקה אותו לצורך פתרון בעיה אנושית. להלן מספר דוגמאות:

נוסחת החוזק של קורי העכביש תורמת לתעשיות הבניין והטקסטיל. בעזרתה בונים גשרים וכבלים אלסטיים וחזקים, חוטי תפירה, אפודי מגן, מצנחים ועוד.

נוסחת האחיזה של חזק הפיל תורמת לתעשיות ההידראוליקה והפנאומטיקה.
זרעי צמח הלפה הקוצני תרמו ליצירת רפידות "הסקוטש" בבגדים, ובהנעלה.
רכב תת ימי פותח בהשראת **הפינגווין**.

מקל נחיה לעיוורים וטכנולוגיית מובילאיי למכונניות, פותחו בהשראת **סונר העטלף**, המנווט את דרכו בלי לראות. קטר הרכבת המהיר ביפן נבנה בהשראת מקורו של **השלדג הגמדי**. כיוון שהשלדג עדיין פוקד את מקומותינו נביא את הסיפור בקצרה: הרכבת המהירה ביפן מגיעה למהירות 320 קמ"ש. כאשר הרכבת נכנסת ויוצאת מהמנהרות נוצר רעש מחריש אוזניים בגלל הפרשי הלחצים בין האוויר הדחוס לאוויר החופשי. אחד המהנדסים, צפר חובב, הבחין שהשלדג הגמדי מצליח לעבור מאוויר למים במהירות גבוהה מבלי לגרום לרעש אשר יבריא את הדגים. מהנדסי הרכבת בנו את הקטר בדומה למקורו של השלדג.

סיפורה של תמונה או "משוגעים רדו מהגג" - בניק שילה

אחראי? "חייבים לקרוא להם לבירור!" עד שנזעק מרדכי (אייזן) ואיים שהוא יעלה לגג ובמו ידיו יסיר את החרפה.
לאט לאט נרגעו הרוחות והכעס והעלבון נתחלפו באווירה זחוהה של לצון ושחוק, כיאה לחודש אדר.
אותה שנה נחוג הפורימון ברוב עם והשמחה היתה רבה.
גם אני הייתי שם. אכלתי ושתיתי עד לא ידעתי להבחין בין חבר לתושב וגם על זקני (המודבק) נזל היי"ש.

(באדיבות הארכיון)

והימים ימי ראשית חודש אדר, בו נוהגים להרבות בשמחה. אי שם בעמקי הנוסטלגיה של ראשית שנות השישים של המאה שעברה. הימים עוברים מהר ותאריך נשף פורים, הפורימון, מתקרב בקצב מאיים. וכבר מיצינו את הדחייה המסורתית של מועד הנשף לשבוע לאחר היום הקבוע בלוח השנה, ועדיין אין התעוררות ותכונה לקראתו.
"מה עושים?" שואל אמיתי (אגמון) כמעט בייאוש.

"מוכרחים לעשות משהו שיעיר את הישנים מתרדמת החורף", אני אומר לו.
"אבל איך?" שואל אמיתי, כשלפתע נדלק הניצוץ הממזרי בעיניו, השמור בדרך כלל לאביו, כשהוא מתכנן מעשי קונדס עם ידידו חיים טהרלב.
"יש לי רעיון!!!"

וכך השכם בבוקר, עוד בטרם ישכימו החברים לעבודת יומם, אנחנו עולים על גג חדר האוכל, מעל הכניסה הראשית, ותולים בובת אדם בגודל טבעי, המנסה לתלות שלט עליו כתוב: היכונו לפורימון! והעיר שושן צהלה ושמחה.

בתחילת נאספו חברים דואגים וקראו לה לרדת מיד מהגג. וכבר יצאו רצים דחופים לעבר המזכירות להודיעם על האירוע הדרמטי. המהומה היתה גדולה. אך לא ניתן להשוותה למהומה שהתרחשה לאחר מכן כאשר נתגלתה התרמית. מילים כמו "שערוריה", "סקנדל", "מי

מה את עושה חוץ מזה? אני עובדת בקופת חולים כללית במרפאה פסיכיאטרית בהדר. אני אחות פסיכיאטרית. בנוסף, אני מאפשרת "ביודנסה קלינית" בהוסטלים ומלמדת בסדנאות של "אורח חיים בריא", סדנאות בנושאים מגוונים: תרופות טבעיות של הגוף, הורמוני שמחה, הורמוני סטרס, תזונה ואכילה ריגשית. התרופות הנגישות לכולנו: עידוד, חיך, חיבוק, טיול, נשימה, קשר עם בע"ח.

משהו על הקבוצה החדשה: הקבוצה ביגור בהנחייתי - בימי רביעי בשעה 19:45 באולם הפרקט בבית בר יהודה. אני מזמינה את מי שמעוניין ויכול להגיע להתנסות, כמובן בתיאום מראש. (עלות מפגשי הכרות 50 ש"ח. הנייד שלי 0585618418).

יש עוד קבוצות ביודנסה ביגור? כמובן, ללה שניידר המדהימה מפעילה קבוצה שרוקדת בימי שני.

אנחנו קבוצת חברים שרוקדים ולומדים ומתפתחים דרך הביודנסה, ואנחנו יותר חברותיים ומאושרים ומביטים בעיניים בזכות ההתפתחות הזו. המשתתפים החמודים הם כרמלה בר, מודי ומרים למדן, ללה שניידר, רחלי ארגוב ועוד בני משפחה וחברים, שצירפנו לקבוצות הביודנסה ולפסטיבלים לרקוד איתנו.

יכולה לספר על בית הספר של גיא ורחלי טורץ? הוא נקרא, "בית ספר לביודנסה בצפון", מופלא, מקצועי ואיכותי, מפורסם בעולם כולו, ומארח מנחים דידקטיים מכל העולם. ביודנסה היא שפה בינלאומית והדיבור משני לחוויה.

האורחים מתרגשים לרקוד על אדמת ישראל, להיות חלק מהצמיחה של הביודנסה כאן, להכיר את התלמידים הישראלים ולחוות יחד את התשוקה לחידוש האנושות, ולעולם בריא וטוב יותר לכולם.

בנוסף ללימודים, בית הספר עורך כל שנה פסטיבל "ימים של אהבה", שבהפקתו מעורבים, חוץ מרחלי וגיא גם נטע לי זמיר, ארנון חגי ואורי זמיר. אני מאחלת לנו, שבית הספר הזה יהיה יום אחד ביגור. בואו לרקוד.

ביודנסה, שיטה רוחנית שנוצרה ב-1960, המשלבת מוזיקה, תנועה וקבוצה חברתית, סוג של ריקוד (מתוך "וויקיפדיה").

מה הביודנסה בשבילך? הביודנסה בשבילי זו התחדשות, מקום בו אני מגיעה לגלות ולהתגלות לעצמי. בכל מפגש אני מחדשת את הבריאות והשמחה שלי.

איפה למדת והוסמכת? למדתי בבית הספר ל"ביודנסה בצפון" של רחלי טורץ במסלול 3 שנים וסטאז' של שנה. בסוף הלימודים הגשתי עבודת מחקר וקיבלתי תעודת "מאפשרת" מאירגון הביודנסה העולמי.

איך הגעת לזה? הכרתי עם הביודנסה החלה בעקבות חברתי האהובה רחלי טורץ. זה היה לפני 14 שנים. רחלי הזמינה אותי להשתתף ב"ווייונסיה" בבית אורן ב"יער הפיות" לשם הגיע מנחה בלונדיני מהולנד, ומשם הכול היסטוריה.

מה עשה לך המפגש הראשון? זה היה מפגש עם העולם החופשי: הריקוד הפשוט ביער, לתת ידיים לאנשים שאני לא מכירה לעודד אחד את השני, לשחק, לצחוק מלא מלא. לראות אנשים נפתחים בהתרגשות. בהתחלה היו לי הרבה עכבות, הייתי בשיפוטיים, עשיתי פרצופים שלא במודע. אני זוכרת זוג הורים שהגיעו עם הבת שלהם. היא הייתה בחורה צעירה עם צרכים מיוחדים, שרקדה ושמחה, והם שמחו איתה. אחרי הווייונסיה מישהי אמרה "לא עשינו דברים מיוחדים או חדשים ואני מרגישה כל כך טוב. בעצם אני מרגישה נהדר". חזרתי הביתה אחרת.

לאיזה גיל ומצב זה מתאים? לכל גיל ובכל מצב, גם לאלו בכסאות גלגלים. ב"ביודנסה קלינית" משתתפים חולים, ששוכבים במיטות בבתי חולים.

האם נדרשת תלבושת או ציוד? מספיק בגדים נוחים, שאתה יכול לנוע בהם בחופשיות. חשוב להגיע אחרי מקלחת עם ריח טוב, כי אתה מתקרב לחברים בקבוצה במהלך הריקוד. כדאי להביא בקבוק מים אישי, כדי להיות נוח ולא לצאת החוצה, כי זה מפריע לתהליך שאתה עובר.

המשק - חי

יום משפחות חטיבתי חטיבה 7 הצטרפה ליחידות, שהפיקו יום כיף למשפחות החיילים בבאלגן. עד עכשיו הגיעו בעיקר משפחות המילואימניקים. באירוע זה השתתפו גם משפחות אנשי הקבע. אביגדור קהלני דיבר ושר את המנון החטיבה.

כיתת כוננות התקיים תרגיל משולב של כיתת הכוננות, הופעלו רחפנים ותורגלו תרחישים. ניהול אלון חגי. הופקו לקחים. הכוח פועל כ-20 שנה, ולאחרונה תוגבר בצוות כוננות שגויס ומאומן על משטרת ישראל.

שוק תחפושות לפורים פעם... היה מחסן תחפושות ביגור. אליו חיכו הילדים להגיע כל השנה. כל כיתה היתה מגיעה עם המורה שלה למחסן התחפושות, כל ילד וילדה היו בוחרים תחפושת ואז היו תופרים ומתאימים להם במיוחד. לגנים היו מגיעים עם מבחר תחפושות והילדים וגם הילדות היו בוחרים ממה שיש.

עם השנים המסורת נעלמה לה. ליטל ברקן פנתה לעינב עם הרעיון (גם שנה שעברה ולפני שנתיים) והשנה סוף סוף הצלחנו להוציא לפועל "שוק תחפושות", שעבר בהצלחה רבה. מבעוד מועד שלחנו פרסום למי שרוצה למכור, להעביר או למסור תחפושות. ההיענות היתה גדולה וכך גם השמחה. שפע תחפושות, שפע אביזרים, שפע רעיונות מי שנכנס יצא מרוצה. זו היתה פעם ראשונה והפקנו לקחים, כדי להפוך את זה לטוב יותר בפורים בשנה הבאה.

עינב ליטל מורן

שקדיות מאוחרות החורף שאיחר לבוא גרם גם לשקדיות לאחר לפרוח. יצאנו בחיפוש אחר השקדיות ברחבי הקיבוץ.

אנרגיות טובות מקבוצת של הסורגות והסורג. תיעוד יום אחד בווטסאפ

הילה קינן: הממונה לביטחון של יגור יוסי יצא לכמה ימי חופשה מסיירת גולני בעזה וקיבל לו ולבנו כובעי צמר.

איריס וילרוסה: בוקר טוב, הנחתי על שולחן הכובעים שלושה כובעים באדיבותה של שושנה רוזיאו

חורחה לניס: קבוצה של נתינה, תרומה חדשה מתבשלת, ביום ראשון נדע אם מתקיימת, אז סבלנות ולהמשיך לסרוג.

הילה קינן: תותחנים אתמול בלילה. נשלח ל-869 + רגלים.

הילה קינן: כבר קיבלתי תמונה מהתותחנים שקיבלו 100 כובעים והיו מאושרים עד הגג. מעריכים ומסורים המון תודות.

יונינה דור: הילה, מחר בבוקר נשים אצלך כובע עם פתק נחמד מהנכדה שלנו אדווה.

נעמי פארן: בוקר טוב הילה, השארתי על השולחן במרפסת שלי שקית עם ארבעה כובעים. מקווה שיגיעו מהר לחיילים היקרים שלנו.

הילה קינן: לענת עוגן, לחני נהרי, לנעמי זך, לאורה ולכל קבוצת הסורגות מיגור - תודה רבה מחיילי צה"ל בעוטף גינן. כמה מרגש, זה החיילים החמודים מאיו"ש, ששמחו לקבל את הכובעים שלנו. יפה ששלחו תמונה מקסימה וציינו שמות הסורגות.

איריס וילרוסה: בוקר טוב ללהקת הסורגות והסורג, הנחתי על שולחן הכובעים אצל הילה: כובע מיונה טפר, המון כובעים וחמי צוואר משושנה רוזיאו וכובע ממני.

הילה קינן: ביום רביעי בערב לוקחים מהבית שלי לגזרה הצפונית עוד כובעים. יש לי קבוצה של 14 חיילים בעמיעד שאפשר לשלוח אליהם יחד עם האוכל.

הילה קינן: חיילי הנדסה קרבית טירונים מוסרים המון תודה לסורגות ולסורג. מימי גרטמן את מזהה את החייל המרכזי?

הילה קינן: יש לי עוד גודד של כמה מאות לוחמים (אסור למפקד להגיד מספר אמיתי) הם גם ישמחו.

הילה קינן: קיבלתי עוד בקשה למשלוח, ליום חמישי. ההזמנות ממשיכות והשבוע הגשם חוזר.

הילה קינן: היום פגשתי חיילת חובשת, שחזרה מהבסיס הביתה, והיא מודה על שני הכובעים, לה ולחבר שלה שמשרת בעזה. מזל שתמיד יש לי שניים שלושה כובעים בתיק במצב שאני פוגשת בדרך חיילים.

נעמי פארן: יש לי שבעה כובעים עם חמצוואר ועד יום חמישי יהיו עוד. הילה הנחתי אצלך 8 כובעים, מתרומת הצמר של חורחה. אם יש אפשרות לגייס עוד תרומות יהיה יעיל סך הכול עוד מעט ייגמר מזג האוויר הקר.

איריס וילרוסה: הנחתי על שולחן הכובעים כובע יפה תואר

יונה טפר: אני והמסורגות שלי מחכות לצמר... תודה מראש שבת שלום.

הילה קינן: חברים וחברות, מצטערת ששיגעת את כולם, ביקשתי מהנהג להגיע מחר, כי אין מספיק כובעים. התחננתי לחמ"ל האזרחי שיגיעו מחר כמו שהובטח לי בתחילת השבוע. מחר ביום רביעי בשעה 20:30. תנשמו לרווחה אפשר לסרוג יותר בנחת. יש עוד משלוח קטן ביום שישי 30 כובעים ואולי גם בסוף שבוע הבא. ולדעתי, ברגע שיחליפו שעון קיץ, נתחיל לסרוג בשלל צבעי הקשת לחולי סרטן ולפגייה. ותודה ענקית ללגין על התרומה לרכישת צמר.

מיומנו של מתנדב

שיחה עם אריה שני, התורם יום התנדבות בשבוע במקומות שונים

את גינות חברי כפר עזה, החלטתי מיד שאני חייב לחבור אליהם. הגעתי לשני ימי עבודה. קבוצת החברים מבית השיטה מגיעים לשבוע שלם. מתגוררים בבית ילדים. שם לנים אוכלים את הארוחות המבושלות על ידי חברות מהקבוצה. המשימה לתחזק את גינות החברים שננטשו מאז ה-7.10. עבודה פיזית לא קלה. מראה המשק הריק מתושבי, מראה הבתים השרופים וההרוסים ואלו שנותרו שלימים אך מנוקבים מפגיעות כדורים, כשמסביבם גינות מלאות בעשבייה ומוזנחות מחוסר יד מטפלת, נותן כוח ואנרגיה לדאוג ולטפל בגינות המוזנחות. בראש הקבוצה עומד בן יגור וחבר בית השיטה, ניצן סלע, שמנהיג את הקבוצה ביד רמה.

איך ניתן להצטרף לקבוצה?

יש קישור לאחראית על שיבוץ המתנדבים לקבוצה (אורי בתו של ניצן), דרכה ניתן להצטרף לקבוצה בימים שיש מקום פנוי ללינה במקום.

ממה התרשמת ביותר מהשהות במקום?

זאת לי הפעם הראשונה שאני מבקר בכפר עזה. הרושם הראשוני הוא של קיבוץ מטופח עד שמגיעים לשכונת הצעירים, שבה התחוללה עיקר המתקפה. כל הבתים פרוצים ושרופים בחלקם.

איפה כבר התנדבת?

אספתי ביצים במושב מרגליות, גזמתי כרם במושב עלמה, הדליתי מלפפונים במושב אחיטוב ועוד.

איך מוצאים מקומות שמחפשים מתנדבים?

ישנו אתר מאוד יעיל, שבו ניתן למצוא מקומות המבקשים עזרת מתנדבים.

מה נותנת לך ההתנדבות?

ראשית כל סיפוק מהעובדה שאני עוזר לחקלאי שזקוק לעזרה. דבר נוסף הוא האפשרות להיפגש ולהכיר אנשים ומקומות, שמעולם לא הכרתי ולא ביקרתי. לדוגמה המשפחה במושב עלמה. נפגשנו עם בני המשפחה, שיתפו אותנו בקשיים של משפחת חקלאים כמוהם להוציא לחם מן האדמה (הם בעלי כרם לענבי יין), ההורים שהגיעו מלוב ונשלחו למושב בצפון בלי ידע ורקע חקלאי. שוחחנו עם הבן הצעיר שממשיך לתחזק את המשק. הקושי החברתי להתגורר במושב מרוחק.

ספר על ההתנדבות האחרונה שלך בכפר עזה?
כשמעתי על היוזמה של ותיקי בית השיטה לתחזק

גם באזורים אחרים של הקיבוץ יש בתים הרוסים. בשאר הבתים התמונה היא שהם ננטשו במהירות ואיש עדיין לא חזר אליהם.

מה המסר שלך לחברי יגור?

אני מעוניין לעורר עניין ורצון של חברים וחברות נוספים להצטרף למעגל המתנדבים, כל אחד על פי כוחו ויכולתו. תחומי העזרה הנדרשים רבים ומגוונים.

פזורים

גן חצב במהלך שבוע ימים סיפרנו את סיפור המגילה, תוך כדי המחזות קטנות. הכול הוביל ליום השיא, המחזת המגילה כולה! בנינו ביחד את הארמון עם תכנון משורטט מראש. לאחר מכן הילדים בחרו תפקידים עם הרבה ויתורים, בהמשך המחזנו את המגילה ויצאנו לתהלוכה ברחבי הקיבוץ. השנה נראה שהאנשים שמחו לראות את הילדים עוד יותר מתמיד, אקספוזים... גם אצלנו.

המחזת מגילת אסתר בגן אורן לפני שמגיעים ליום שיא מוצלח שכזה הילדים מקשיבים לסיפור המגילה. מדברים על החלקים השונים - כמו ההתנהגות של אחשוורוש לזושת, וההתנהגות של ושת, שהחליטה שעדיף לה ללכת מהארמון ולא לבוא לפני השיכורים הללו להראות את יופיה. הילדים מציירים, משחקים בדמויות המגילה ומגיע הרגע של ההמחזה. בוגרי הגן, השחקנים, בחרים תפקידים, שאר הילדים בחרים תחפושות. היה נהדר. פשוט וקולע. אחר כך התהלוכה בקיבוץ. היה שמח וצוהל.

בגן אורן למדנו ושרנו את השיר "משחק פורים" של לוי קיפינס. ולאחר שהילדים שמעו את סיפור המגילה במלואו, שרו את השיר: "אחת שתיים שלוש אני אחשווראש" וכן הלאה, ואז גילו שהמלכה ושת לא אוזכרה בשיר... והחליטו להמציא לה בית:
אני המלכה ושת
חכמה מאוד אני
ולא רציתי שכולם יראו
כמה יפה אני.